

[Simonsen.]

også, vi må erkende, at vi ikke kan fortsætte denne udvikling; derfor vil jeg gerne henstille til ministeren, at hun fremskynder arbejdet med integrerede børnehaver og med nye former, hvor vi kommer ind i helt andre typer af bemandingssystemer.

Hvad endelig angår spørgsmålet om loft over udgifterne, er jeg fuldstændig klar på, at man ikke skal låse kommunerne fast; det er jo også det modsatte, vi tilsigter med forslaget om standarder og normer. Men det, jeg sigter til og gerne lige vil høre af ministeren om der ikke skulle være mulighed for, er at nå frem til en slags kontrolinstans ved at sige, at det må koste maksimalt så mange kroner pr. barn pr. dag i en børneinstitution, så man ligesom har et tal, man kan kontrollere ud fra, og dermed følge den udvikling, som jo meget let kommer til at løbe fra os.

Socialministeren (Eva Gredal): Vi er enige om, der skal dækkes et behov for børnehaver herhjemme, men jeg vil godt tilføje, at det skal også dækkes forsvarligt. Der skal være pædagogisk bistand til stede i forsvarligt omfang, og det er derfor, jeg fastholder den nuværende normering. Det er klart, at når vi ændrer institutionsformerne, bliver der også ændrede normeringer, men det vil hele tiden fra min side være en forudsætning, at det er ud fra en forsvarlig pædagogisk standard, vi skal ændre.

Jeg vil godt henvise til, at vi nu har fået uddannelseskommissionens betænkning, hvori der er opregnet en række uddannelser. Det kan være, vi på et eller andet tidspunkt skal til at se på, om der skal lægges om på uddannelser o. lign., for så vidt angår også det område, vi taler om i dag.

Kommunerne er som sagt ikke særlig interesseret i denne udregning med, at man fastlægger et højeste antal kroner pr. barn pr. dag i institutionen, men jeg vil tro, at problemet løses ved den kommende bistandslov, hvor der sker ændringer i refusionsreglerne også for kommunerne, idet det jo er meningen, at kommunerne skal have det hele lagt ud, vi skal ikke have alle disse kontrolinstanser. Jeg er klar over, at hr. Simonsen er enig med mig i, at kommunerne selv skal stå for dette område for eftertiden. Jeg håber, det sker pr. 1. april, og at man

så dér selv vil sørge for at tage højde for, at det ikke bliver for dyrt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Erling Olsen* til handelsministeren:

„Hvilke skridt agter ministeren at tage i anledning af Privatbankens planlagte overtagelse af Sparekassen Nordjylland?“ (Spm. nr. 96).

Erling Olsen: Det var nær gået galt i Nordjylland. Hvorfor? Ja, forklaringerne kan være mange, men to forhold spillede vel en afgørende rolle. For det første at den gældende sparekasselov forbyder sparekasserne at udføre en række forretninger, som erhvervslivet har brug for, og som bankerne må udføre, for det andet at sparekassens tilsynsråd ikke var tilstrækkelig forankret i sparekassebevægelsen.

Ministeren har med prisværdig hurtighed lovet et nyt lovforslag, der giver banker og sparekasser samme rettigheder. Men det er meget vigtigt, at denne ligestilling bliver reel, og dette indebærer bl. a., at kravene om egenkapital og sikkerhedsstillelse ikke må gøres for vanskelige for sparekasserne at opfylde, idet sparekasserne modsat banker ikke kan skaffe egenkapital ved at udstede aktier.

I arbejdsudvalget vedrørende revision af bank- og sparekasselovgivningen nævnte repræsentanter for sparekasserne muligheden af en solidarisk hæftelse imellem sparekasserne. Vil ministeren se velvilligt på denne tanke?

Vil ministeren også se velvilligt på tanken om at sikre bærerne af sparekassetanken repræsentation i tilsynsrådene — og de stærkeste bærere er vel først og fremmest sparekassernes ansatte og derudover interesserede indskydere?

Handelsministeren (Erling Jensen): Må jeg indledningsvis bekræfte over for hr. Erling Olsen og de øvrige spillere, at det for mig afgørende ved denne sag er, at den giver os anledning til at drøfte en lovændring og et lovinitiativ og dettes hurtigere gennemførelse, end det måske ellers havde været tanken.

Efter den seneste udvikling har jeg ingen